

Κάτι δεν

έμαθα καλά. Κάτι δε μου δίδαξαν σωστά. Ή κάτι δεν κατάλαβα; Κάτι πήγε στραβά σε μένα ή κάτι είναι στραβό; Προσπάθησαν να με μηήσουν λόγω της αγάπης τους; Ή εξ' αιτίας της αδυναμίας τους να συνειδητοποιήσουν τη δική τους αδυναμία, επέβαλλαν σε μένα την «τελειότητα» της χριστιανικής τους πίστης; Είμαι Χριστιανός ή έτυχε επειδή γεννήθηκα στην Ελλάδα; Είμαι Χριστιανός ή αυθυποβλήθηκα ώστε να νοιώθω κάτι ξεχωριστό; Είμαι Χριστιανός γιατί το επέλεξα ή γιατί μου το «επιβάλλανε»; Είμαι Χριστιανός γιατί το δέχθηκα και το πίστεψα ή επειδή ψυχαναγκάστηκα να στήνομαι και να φορώ το προσωπίο μιας ανύπαρκτης ευσέβειας και να τηρώ τις εντολές του Θεού χωρίς να χαίρομαι γι' αυτό! Είμαι Χριστιανός ή είμαι ένα ευσεβιστικό υβρίδιο; Τα ευσεβιστικά υβρίδια είναι χριστιανισμός ή ο χριστιανισμός είναι τελικά ένας άκρατος ευσεβισμός; Κι αν ο Χριστός που είναι ο Θεός του κόσμου είναι η αγάπη, γιατί ο κόσμος της Εκκλησίας Του ή που λέει ότι είναι η εκκλησία Του, δεν ξέρει να αγαπά; Κι αν οι άνθρωποι που τελικά αγαπούν είναι θεωρητικά εκτός Εκκλησίας, επειδή δεν τηρούν το *savoir vivre* (sic!) της ευσέβειας και του εκκλησιαστικού τύπου, μήπως εκείνοι είναι η Εκκλησία του Χριστού; Κι αν μου πεις ότι η εκκλησία είναι ένα νοσοκομείο με αρρώστους και ότι έτσι θα πρέπει να βλέπουμε και τον εαυτό μας και τους άλλους, εγώ λέω ότι οι άρρωστοι θα πρέπει να έχουν επίγνωση της αρρώστιας τους και να συμπεριφέρονται και στους άλλους αρρώστους με επίγνωση της δικής τους αρρώστιας! Γιατί αν δεν έχουν επίγνωση, τότε αυτό δεν είναι νοσοκομείο αλλά τρελάδικο! Μόνο οι ψυχασθενείς δεν κατανοούν την ασθένεια τους. Κι αν δεν αποτελεί ένα πολυτελές ψυχιατρείο, τότε είναι μια οργάνωση που κρύβει μεγαλειώδη ψυχασθένεια και υποκρισία. Ένας χώρος καθαρά κοσμικός που βρίθει «πνευματικής» κατάστασης, κρύβοντας εξουσιαστικές τάσεις, συμπλέγματα κατωτερότητας, ψυχολογικές ανάγκες προσώπων να ανήκουν κάπου, να αποκτήσουν μια προσωπικότητα ή μια ταμπέλα πνευματική που θα πρέπει να διατηρείται με κάθε κόστος, σαν τον «καθηγητή» που ποτέ δεν πρέπει να αμφισβητηθεί από τους μαθητές του. Δηλαδή γεμάτο ψεύτικες συμπεριφορές και συνεχόμενα ψέματα! Αυτό είναι η Εκκλησία;

Θα πει κάποιος, ποιος είσαι εσύ που θα κρίνεις τον Θεό και τους ανθρώπους Του; Ποιος είσαι εσύ που κρίνεις και κατακρίνεις τους άλλους; Έστω κι αν είναι υποκριτές, έστω και αν είναι ψεύτες, δικαιούσαι να τους κατακρίνεις; Όχι. Αλλά όλοι οι άνθρωποι διαμορφώνονται μέσα από τις εμπειρίες τους. Και οι δικές μου, μου δημιουργούν πλέον την ανάγκη να αποτινάξει οτιδήποτε έχει σχέση με αυτό τον ψεύτικο πνευματικό κόσμο, το κουτί με τις ευσεβιστικές ατάκες, το προσωπίο της πνευματικότητας, των συμπλεγμάτων και της υποκρισίας. Να λοιπόν, όπως όλοι οι υπόδουλοι λαοί, μετά από χρόνια δουλείας και κατοχής ξεσηκώνονται για την ελευθερία τους, επαναστατώ ενάντια στην «αγάπη» μιας κατοχικής δύναμης. Που μου «συμβουλεύει» να σηκώσω τα βάρη και τις δουλειές του, να εναρμονιστώ

με τις νομοθετικές διαταγές και εντολές του «κατακτητή», για να μην κολασθώ! Να είμαι «καλό παιδί» για να έχω το σπαθί του τιμωρού μακριά από το κεφάλι μου. Έτσι μου παρουσιάστηκε ο Θεός ή έτσι μου τον παρουσιάσανε; Αυτό είναι ο χριστιανισμός;

Την αγάπη του άλλου, όταν υπάρχει, τη νοιώθεις και την ανταποδίδεις με το φιλότιμο σου! Με την ελευθερία σου!!! Όχι με ψυχαναγκασμό και απειλές. Αυτό είναι ο Χριστός; Έχω ελευθερία ή ουσιαστικά είμαι ελεύθερος μονάχα αν υποδουλωθώ εν ελευθερία; Και πια ελευθερία θα δεχόταν υποδούλωση; Και πώς να αγαπήσεις πραγματικά τον Θεό όταν σου προβάλλεται κυρίως η τιμωρία και η κόλαση Του;

Θέλω να βρω την ελευθερία μου και να βρω τον Θεό μου που είναι όλος αγάπη! Και μη μου πείτε ότι είναι και δικαιοσύνη. Ναι μου το είπαν. Εγώ την αγάπη Του θέλω. Το έλεος Του. Την πατρική Του φιγούρα. Και τους ανθρώπους Του, από τους καρπούς τους, τους αναγνωρίζεις! Όχι από τα σχήματα ευσεβείας τους, τα λόγια τους ή τα ράσα τους! Να αγαπηθεί έχει ανάγκη ο άνθρωπος, όχι να κριθεί! Να βοηθηθεί, όχι να καταδικαστεί.

Πέσανε τα κάστρα της παιδικής μου ηλικίας. Πέσανε.

Πολλοί παράγοντες με επηρέασαν να φλερτάρω με την αθεία, μα ούτε εκείνοι αλλά ούτε κι ο ορθολογισμός μου κατάφερε να με πείσει για την ανυπαρξία του Θεού. Επιμένω για κάποιο λόγο να πιστεύω στο Χριστό ως αληθινό Θεό του κόσμου, χωρίς ωστόσο να είμαι βέβαιος. Δεν είδα ούτε τον Χριστό, ούτε την Ανάσταση Του. Αλλά θέλω να το πιστεύω. Δεν ξέρω γιατί. Απλά θέλω. Κάτι μέσα μου...

Αλλά ενώ πιστεύω, κάτι μέσα μου, μου λέει ότι κάτι πάει στραβά με την πραγμάτωση της αλήθειας του Χριστού στην κατεξοχήν οριοθέτηση της δόκιμης και αποδεκτής πνευματικότητας των σύγχρονων και περισσοτέρων χριστιανών. Κάτι που βίωσα από μικρό παιδί και αξιολόγησα μεγαλώνοντας. Άρχισα να διαπιστώνω μια άρρωστη κατάσταση που φωτογραφίζονταν ως αρετή και μια υποκρισία που υποδυόταν την ευσέβεια.

Αυτοί και ο τρόπος που βίωναν τη ζωή και σχεδόν την επέβαλλαν και στα παιδιά τους, με ώθησαν να έχω λογισμούς αμφιβολίας και ερωτηματικά για τον ίδιο χώρο της Εκκλησίας. Και εννοώ την πλειοψηφία των ανθρώπων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αυτοπροσδιορίζονται ως χριστιανοί και προσδιορίζονται από την κοινωνία. Μιλώ για Επισκόπους, μοναχούς, ανθρώπους με χριστιανικές «περγαμηνές», λαϊκούς ή γέροντες κλπ.

Αν λοιπόν όπως είπε ο Θεός, τους ανθρώπους μου θα τους καταλάβετε από τα

έργα τους, πείτε μου, τι δουλειά έχει ο Χριστός σε αυτή την οργάνωση που κατήντησε και που ονομάστηκε Εκκλησία και αποτελείται από μικρότερες χριστιανικές ομάδες, με προσωποληψίες και πνευματικούς «Σούπερμαν» λαϊκούς ή κληρικούς, που δραστηριοποιούνται πνευματικά στο χώρο της και αποτελούν κανονικές σέκτες, με αρχηγούς, βοηθούς, συμβούλους, στρατηγούς και στρατιώτες, με εμφανής την παντελή έλλειψη αγάπης, που υπηρετούν μονάχα και αποκλειστικά τα συμφέροντα που θεωρούν ότι έχουν, κρύβοντας με πνευματικά προσωπεία, την σεκτοποίηση των ανθρώπων, και που κανένα αληθινό παράδειγμα δεν δίνουν για την αλήθεια του Χριστού; Άνθρωποι τελικά, κοσμικής επιρροής, που με προσωποληψίες και χειραγώγηση των ανθρώπων, οδηγούν σε τέτοιο βαθμό ανελευθερίας, που αγγίζουν τα όρια του αισχρού. Ψυχαναγκασμός και όχι ελεύθερη βούληση.

Όχι οι κοσμικοί! Οι πνευματικοί. Οι άνθρωποι της Εκκλησίας. Όχι οι αμαρτωλοί άνθρωποι του ονομαζόμενου «κόσμου», που στην τελική ψάχνουν να βρουν την ευτυχία και τη χαρά, τη γαλήνη και την ηρεμία σε λιμνάζοντα ίσως νερά, αλλά ο κόσμος τους δείχνει να είναι πιο αγνός και πιο ανεκτικός από την υποκρισία που υπάρχει στις ταμπέλες μας, των ανθρώπων της Εκκλησίας. Είναι τόση η απόγνωση και η απογοήτευση που νοιώθω, που δεν θέλω να ανήκω στους ανθρώπους που τους θεωρούν πνευματικούς, γιατί πραγματικά δεν είμαι. Προτιμώ να ανήκω στον «κόσμο».

Δεν μπορώ να μην κρίνω το εργοστάσιο των υποκριτών στο οποίο μεγάλωσα και στην κατασκευή θαυμάτων που αποσκοπούσε στην ενδυνάμωση μιας, ουσιαστικά, ανύπαρκτης πίστης. Στη βαριά βιομηχανία της «πνευματικής» κατάκρισης που βαπτίζονταν διάκριση και στη χρησιμοποίηση της Εκκλησίας από ανθρώπους για προσωπικούς σκοπούς!

Εύχομαι κάποια στιγμή να καταφέρω να συγχωρήσω την αδυναμία τους, να αντιληφθούν πόσο μικροί είναι πλέον στα μάτια μου, και πόσο κακό έκαναν και κάνουν. Μας μάθανε να κατακρίνουμε και όχι να αγαπούμε! Όχι να δικαιολογούμε ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ μα να τους χαρακτηρίζουμε. Να κοιτάμε πλάγια τους άλλους. Να είμαστε καχύποπτοι και γεμάτοι κακούς λογισμούς. Μας έκαναν δάσκαλους και σημαιοφόρους της πίστης και της ορθοπραξίας. Αρχίσαμε να βάζουμε στο μικροσκόπιο τις ζωές των άλλων, συγκρίνοντας τις πράξεις τους με όλα αυτά που μας δόθηκαν ως γνώση, χάσαμε την απλότητα και την αλήθεια και υποκρινόμασταν τους αγίους ο ένας προς τον άλλον.

Θέλω να εμέσω όταν σκέφτομαι τα λόγια τους που ποτέ δεν πίστεψαν! Φοβάμαι μήπως μείνω στον ψυχαναγκασμό και τη φοβία που προσπαθώντας να με σώσουν, μου ενέσπειραν στην ψυχή, καταστρέφοντας την ανάγκη για ειλικρινή αναζήτηση

της Θεότητας και την συνειδητοποίηση της αδιανόητης και ατελείωτης αγάπη Της για μένα! Μου μάθανε λάθος το Θεό που μου αποκαλύφθηκε μέσα στις πτώσεις μου, δείχνοντας το αληθινό Του πρόσωπο!

Πάμε λοιπόν πάλι απ' την αρχή. Σαν να γεννήθηκα σήμερα. Το πρώτο κλάμα του μωρού ακούστηκε μες στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου, χωρίς να υπάρχει καμιά μητέρα. Όπως και τότε... Μα και ο πατέρας έκανε λίγο στην άκρη να μη φαίνεται. Και ο μικρός άρχισε να ρωτά για τη ζωή και το θάνατο. Για την αρχή, για το σύμπαν για το Θεό. Πάμε λοιπόν από τη αρχή, με πραγματικό ενδιαφέρον και όχι επιβολή του Θεού στην ύπαρξη μου. Μια ειλικρινή και βαθειά αναζήτηση της αλήθειας. Όχι αναπαραγωγή των κασετών και των ομιλιών. Βίωμα! Αν έχεις βίωμα μίλα μου! Θα ακούσω! Θα αγαπώ! Θα καταλάβω! Θα σε νοιώσω! Μα αν άνοιξες το κουτάκι με τις ατάκες, το βιβλίο με τις λύσεις, αν αντιγράψεις από τους αριστούχους και μου το προσφέρεις για να πειστώ για την αγάπη σου, τίποτα δε θα με κάνει να σε πιστέψω. Τίποτα! Μονάχα βίωμα! Πτώσεις! Αμαρτία. Μετάνοια! Ζωή! Αγάπη! Βίωμα! Αν είσαι εκεί και μπορείς, αν μ' ακούς μίλα μου! Θα σε «ακούσει» η ψυχή μου...

Που απευθύνεσαι; Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Σε ενοχλεί αυτή η έκφραση; Κι όμως δε θα έπρεπε! Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Έχεις την επιγραφή του πνευματικού ανθρώπου στο μέτωπο σου! Το έχεις όπως ο Κάιν είχε το σημάδι του κακού, εσύ έχεις το σημάδι της αγάπης; Γιατί δεν αγαπάς λοιπόν; Με διώχνεις. Το κάνεις εσκεμμένα; Το καταλαβαίνεις ή με διώχνεις ακούσια; Σου το είπε κανείς ότι με διώχνεις; Ποιος είναι ο Πατέρας σου που σε δίδαξε;

Πώς να σου μιλήσω όταν συνεχώς δαιμονοποιείς τη ζωή μου! Δαιμονοποιείς τις ανάγκες μου! Πώς να σε εμπιστευτώ που με κάνεις να νοιώθω βρώμικος όταν την ερωτική έλξη και την ανθρώπινη ανάγκη την ονομάζεις πορνεία.

Αν ένοιωθες όπως ένοιωθα θα καταλάβαινες. Αλλά δεν ένοιωσες ποτέ! Αυτή είναι η αλήθεια. Και ποτέ δεν προσπάθησες να κατανοήσεις. Αλλά σε δικαιολογώ. Πως άλλωστε; Αφού για σένα είναι απαντημένα όλα τα ερωτήματα και η γνωμάτευση της πνευματικής ιατρικής αδιαμφισβήτητη. Δαίμονας! Παρασυρμός. Πειρασμός. Αμαρτία. Τώρα πρέπει να μετανοιώσεις. Να τιμωρηθείς και να απειληθείς με κόλαση ή ένδικη μισθαποδοσία ξεθαμμένη από τον παλαιό νόμο, επικαλυμμένη με την δικαιοσύνη του Θεού και την τιμωρία Του ή πιο «μαλακά» παιδαγωγία Του. Σύνελθε γιατί ο Θεός θα τιμωρήσει εσένα ή ό,τι αγαπάς πιο πολύ. Ακόμη και τα παιδιά σου! Ή τους γονείς σου ή τον άνδρα σου ή την γυναίκα σου! Τρέμε την οργή του για τις αμαρτίες σου. Φώλιασε το φόβο μέσα σου μήπως και «σωθείς». Κι εγώ ο εξουσιαστής σου, ο οδηγός σου, θα σου απαγορεύσω το δέντρο της ζωής. Μακριά από τη Θεία κοινωνία! Θα καείς ανάξιε δούλε που δε φόρεσες το ένδυμα

του γάμου. Φύγε πριν σε βγάλει ο ίδιος ο Κύριος. Φύγε μακριά από αυτό που πραγματικά μπορεί να αλλάξει τον άνθρωπο, να τον αλλοιώσει και να τον φωτίσει!!! Σου απαγορεύεται η Ζωή και το Φως, ενώ εσύ, μπορείς να απολαμβάνεις το προνόμιο της αρετής σου.;!!;; Πως αγγίζουν τα χείλη τα δικά σου το φρικτό μυστήριο; Η αξιοσύνη σου σε οδηγεί άραγε ή η οικονομία του Θεού προς τον άνθρωπο; Κι αν ο Θεός οικονομεί για σένα, εσύ γιατί δεν οικονομείς για τους άλλους; Σε μοναχούς απευθύνεσαι; Ή προορίζεται μονάχα για τους Αγίους; Και ποιος είναι Άγιος; Ποιος είναι άξιος ενώπιον Του; Γιατί λοιπόν ενώ δε μ'αγαπάς υποκρίνεσαι ότι νοιάζεσαι για μένα;

Με έκανες να χάσω την απλότητα της σκέψης μου. Εγώ δεν είχα την εμπειρία να διαχειριστώ τόσες πνευματικές έννοιες και με άφησες στον κυκεώνα εκατομμυρίων λογισμών να βγάλω άκρη. Εσύ με μπερδεψες! Και ο μίτος συνεχώς μπερδεύονταν γιατί κοιτούσα εσένα να σου μοιάσω. Έτσι όπως νόμιζα ότι σε έβλεπα. ΑΓΙΟ! Μα άλλη η ζωή του λιονταριού κι άλλη της κουκουβάγιας, Κι άλλο τα δάχτυλα του Κύκλωπα κι άλλα του Οδυσσέα. Γιατί δεν βλέπεις το προφανές και θέλεις να με κάνεις ένα ομοίωμα δικό σου; Να πιθηκίζει και να περιφέρεται σαν μούμια ή καλύτερα σαν μαριονέτα. Γιατί αυτό με έφτιαξες. Μου γέμισες με φόβο την ψυχή. Μου πήρες την απλότητα της σκέψης. Με έκανες να νοιώθω βρώμικός και ότι όλα είναι αμαρτία! Το φαγητό, η μουσική, ο έρωτας και τόσα άλλα ανθρώπινα που ο ίδιος ο Θεός έβαλε μέσα στις ανάγκες του ανθρώπου. Μου πήρες την ελευθερία και με πάτησες στον καλουπωτή σου, να γίνω το καλούπι του «αγίου», χωρίς να νοιώσω ότι θέλω ή ότι μπορώ! Δεν σεβάστηκες ούτε την «υπομονή» του χρόνου και απαίτησες άμεσα να αλλάξω ζωή και συνήθειες. Χωρίς να μου εξηγήσεις γιατί. Μονάχα με απειλές και ένα πηδάλιο που μου εμφάνιζες σαν επιχείρημα για να πειστώ και να δω πόσο «ελεήμων» και ανεκτικός είσαι ώστε να νοιώσω και ευγνωμοσύνη που μείωσες την ποινή μου και μετρίασες τον κανόνα μου. Με γέμισες με «πρέπει». Με γέμισες με ενοχές και κόμπλεξ. Μου εξαφάνισες το δικαίωμα της επιλογής και με «ενεργοποίησες» με το «επιχείρημα» της επιβολής και της απειλής! Με έκανες πονηρό ώστε να «αγοράζω» την αρετή και τη Βασιλεία του Θεού μέσα σε εξαναγκαστικές συμπεριφορές και τύπους και παραγωγή «καλών πράξεων και λογισμών»! Να ψάχνω να «αγοράσω» το εισιτήριο της σωτηρίας, χωρίς να μου μάθεις το πιο βασικό άνθρωπε μου. ΝΑ ΑΓΑΠΩ! Ούτε σε σένα βρήκα την αγάπη, πώς λοιπόν να τη διδαχθώ; Αυτό δεν έπρεπε πρώτα από όλα να μου διδάξεις;

Κι όταν κατάφερα να υποκριθώ στον εαυτό μου και σε σένα ότι μπήκα στο δρόμο του Θεού και τώρα προσπαθώ να γίνω άγιος, άρχισα να κάνω «ομολογία» πίστης παντού! Και κηρύγματα στους «χλιαρούς» και αδαείς. Και τελείωσα με αριστείο το πανεπιστήμιο του Ευσεβισμού. Και εντέλει, όλο και πιο πολύ βυθιζόμουνα στην

πρακτική του, κρίνοντας τους άλλους οι οποίοι πλέον δεν ήταν αδέρφια μου αλλά κοσμικοί! Και εγώ τώρα διέφερα από τους ανθρώπους της απωλείας. Εγώ τώρα βάδιζα στην αρετή με τόσα που έμαθα και τόσες προσπάθειες που έκανα. Τώρα πρέπει να βοηθήσω να σωθούν και οι άλλοι! Νηστέψτε, μετανοείτε! Κάντε ότι κάνω εγώ για να σωθείτε! Ελάτε στον πνευματικό μου που είναι ο καλύτερος για να βοηθηθείτε! Κοίτα εμένα πως υποκρίνομαι τον Άγιο; Έτσι μπορείς και εσύ! Έλα όμως που δεν αγάπησα το πλάσμα σου Κύριε και πως θα μάθω τώρα να αγαπώ; Ευτυχώς που έφαγα τα μούτρα μου και κατάλαβα πόσο μακριά από την αλήθεια και την αρετή είμαι. Αλλά ελπίζω μονάχα το έλεος και δεν ψάχνω την αρετή που ποτέ δεν έρχεται σε μένα. Έστω κι έτσι, μου επιτρέπεις να ελπίζω;

Δεν νομίζω όμως να με νοιώσεις καλέ μου φίλε που μακάρι να ήσουν. Θα με βαπτίσεις μπερδεμένο και πλανεμένο ή ακόμη και τρελό. Με δαιμονική επήρεια που επηρεάστηκε ίσως από τις παρέες του και τα αντίχριστα διαβάσματα του. Ίσως. Δεν νοιώθω όμως έτσι. Αλήθεια πονάω και προσπαθώ να απαλλαγώ από τις σκέψεις μου. Να βρω γαλήνη και ηρεμία. Να πάψει να με βασανίζει η σκέψη ότι... τελικά υπάρχει η πραγμάτωση ή είναι μόνο θεωρία; Δεν το πιστεύω. Θέλω να πιστεύω και θα συνεχίσω με όλες μου τις δυνάμεις. Όχι για το φόβο μιας αιώνιας τιμωρίας. Αλλά με την ελπίδα μιας αναπάντεχης αιωνιότητας. Σε ευχαριστώ!

Αγιορείτης

Πηγή:agioritikesmnimes.blogspot.gr